

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **R. F.**
bytem X
zastoupený Mgr. Miroslavou Hruzíkovou, advokátkou
sídlem Klabalská I 3678, Zlín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. T. Bati 21, Zlín

za účasti: **I. P.**
bytem X
zastoupený JUDr. Janem Sedláčkem, advokátem
sídlem Horova 3121/68, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.2.2020, č.j. KUZZL 8933/2020, sp. zn. KUSP 652/2020 ÚP-C,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 7.2.2020, č.j. KUZZL 8933/2020, sp. zn. KUSP 652/2020 ÚP-C, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Miroslavy Hruzíkové, advokátky, sídlem Klabalská I 3678, Zlín.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.2.2020, č.j. KUZZL 8933/2020, sp. zn. KUSP 652/2020 ÚP-C, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru stavebních a dopravních řízení (dále jen „stavební úřad“), ze dne 22.8.2019, č.j. MMZL 118376/2019, kterým stavební úřad schválil záměr stavby „Nástavba ubytovací jednotky“ na stávající stavbě skladu vína (o dispozici 3+1) na pozemcích st. p. XA a parc.č. XB v katastrálním území X (dále jen „stavba“) a stanovil podmínky pro její umístění, provedení a užívání (výroky II., III. a IV. tohoto rozhodnutí).

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nepřezkoumatelná a nezákonná. Stavební úřad se dostatečně nevypořádal s námitkou směřující jednak k zastínění a dále ke znehodnocení žalobcova pozemku s ohledem na možnou budoucí zastavitelnost, neboť stavba je umístěna na hranici pozemku.
3. Podle žalobce stavba zasáhne do kvality prostředí a její realizací dojde ke změně charakteru využití území. V této souvislosti žalobce odmítá zdůvodnění stavebního úřadu, který pouze odkázal na hlukovou a dopravní zátěž. Podle žalobce neobstojí nepodložený závěr stavebního úřadu, že v ubytovací jednotce bude ubytována jedna rodina nebo omezený počet osob; dispozice stavby umožňuje trvalé bydlení a může být užívána i více rodinami.
4. Žalobce dále namítá, že se žalovaný ani stavební úřad dostatečně nevypořádali s tím, zda stavba umístěná na hranici pozemku splňuje obecné požadavky na využívání území ve smyslu § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Při svém posuzování správní orgány vycházely z předpokladu, že předmětná stavba bude umístěna na již existující stavbě; s takovým přístupem žalobce nesouhlasí, neboť stávající stavba je skladem vína. Na předmětnou věc měly být aplikovány přísnější požadavky, které jsou stanoveny pro stavbu rodinného domu, neboť dispozice předmětné stavby podle žalobce odpovídá požadavkům pro stavbu určenou k trvalému bydlení.
5. Žalobce rovněž napadá postup žalovaného, který potvrdil platnost závazného stanoviska Magistrátu města Zlína ze dne 19.7.2018, č.j. MMZL 071787/2018, přestože během rozhodování žalovaného nabyla účinnosti změna územního plánu města Zlína.
6. V podané replice žalobce zopakoval svoje procesní stanovisko a navrhl, aby zdejší soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

7. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Žalovaný odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí. Nástavba bytové jednotky podle žalovaného odpovídá požadavkům vyhlášky č. 501/2006 Sb. Žalovaný tak odmítá námitky žalobce týkající se zastínění pozemku, snížení kvality bydlení a nedostatečné odstupové vzdálenosti.
8. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem a navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumával v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
11. Zdejší soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí může být podrobeno soudnímu přezkumu po věcné stránce. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů představuje jeho vadu spočívající v nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je dána rovněž tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka řízení (i implicitně) reagovat.
12. Správní orgány schválily nástavbu na stávající stavbě skladu vína osoby zúčastněné na řízení, která má spočívat v bytové jednotce o dispozici 3+1 pro ubytovací účely. Dle projektové dokumentace jde o přístavbu max. půdorysných rozměrů (i s venkovním schodištěm) 13,0 m x 11,63 m (výška zastřešení nástavby bude 7,535 m od úrovně podlahy 1. NP – podlaha stávajícího skladu) umístěnou na hranici s pozemkem žalobcem, který v době rozhodování správních orgánů nebyl zastavěn (není sporu o tom, že na plánovanou stavbu žalobce doposud stavební povolení, o něž žalobce požádal dne 21.6.2019, nebylo vydáno).
13. Žalobce namítal, že již stavební úřad se dostatečně nevypořádal s námitkou možného zastínění pozemku a s tím, zda jsou naplněny požadavky na kvalitu prostředí. Nutno zdůraznit, že žalobce zvýšeným zastíněním před stavebním úřadem argumentoval ve vztahu k narušení kvality prostředí. Žalobce ve stavebním řízení podal dne 7.12.2018 námitky, v nichž mimo jiné uvádí:
„V konkrétním případě se má na hranici mého pozemku umístit nástavba nemalého rozsahu o výšce cca 7,5 m, přičemž k tomu je nutné započítat i výšku objektu, na kterém má být stavba umístěna. Účastník řízení se domnívá, že toto umístění je s ohledem na výše uvedenou judikaturu nevhodné, jelikož bude ... pozemek nepřiměřeně zastíněn a tím i znehodnocen.“.
Stavební úřad k tomu na straně 6 prvostupňového rozhodnutí uvádí: *„Co se týká namítané zhoršení kvality bydlení, pak stavební úřad neshledal žádné důvody, proč by se měla kvalita bydlení v dané lokalitě zhoršit. Navrhovaná stavba je jedna ubytovací jednotka skutečně malého rozsahu, která svým nenápadným charakterem užívání (ubytování max. jedné rodiny či*

několika málo osob, nejedná se např. o hromadnou ubytovnu hotelového typu) ve stávající lokalitě rodinných domů a drobných provozoven, nemůže způsobit ve svém okolí jakékoliv zhoršení, ať už dopravní zátěží či hlukem vzniklých při užívání. Dle názoru stavebního úřadu navržená stavba rodinného domu namítajícího účastníka může od okolí zasáhnout více, neboť se jedná o rodinný dům o třech bytových jednotkách, který do okolí vnese větší počet osob a zvýší dopravní zátěž více, než stavba jedné bytové jednotky“.

14. Pokud jde o odvolání, žalobce konkrétně zastínění jeho pozemku nenamítal (namítal porušení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. s ohledem na stékání dešťových vod a spad sněhu), tudíž žalovaný neměl důvod v napadeném rozhodnutí námitku stínění pozemku žalobce explicitně vypořádat. Pokud žalobce v odvolání v obecné rovině namítal ohrožení naplnění požadavků ve smyslu § 23 odst. 2, § 25 odst. 1 a odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., tak žalovaný na obecně formulovanou námitku nedodržení požadavků na vzájemné odstupy staveb a znemožnění zástavby na pozemku žalobce reagoval v odpovídající míře; podle žalovaného je stavba v souladu s právními předpisy, zejména pak s vyhláškou č. 501/2006 Sb. s tím, že zastavění žalobcova pozemku v budoucnu bude možné a že se v daném případě nejedná o stavbu rodinného domu. S odkazem na závazné stanovisko orgánu územního plánování Magistrátu města Zlína ze dne 19.7.2018, č.j. MMZL 071787/2018, pak žalovaný zdůraznil charakter dané lokality coby lokality určené pro bydlení individuální s hlavní funkcí využití bydlení v rodinných domech a vilách, s přípustnou funkcí „související občanské vybavení“ – ubytovací služby (to má plynout z územně plánovací dokumentace platné ke dni rozhodnutí stavebního úřadu). Podle žalovaného bude navrhovaná stavba realizována na již existující stavbě skladu vína umístěného v minulosti na hranici s pozemkem žalobce.
15. Zdejší soud zdůrazňuje, že námitka možného zastínění pozemku realizací stavby byla vznesena před stavebním úřadem ve vztahu ke kvalitě prostředí jakožto celku a stavební úřad ji v tomto kontextu taktéž vypořádal a poskytl tak žalobci stručnou (s ohledem na charakter stavby), ale věcně správnou odpověď na to, podle jakých kritérií naplnění požadavků na kvalitu prostředí hodnotil a zda kvalita prostředí nebude dotčena nad míru přípustnou poměrům. V tomto směru nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí postup, v rámci něhož stavební úřad vybere s ohledem na charakter, vlastnosti stavby (umístění, rozměry) a uplatněné námítky během řízení nejvíce pravděpodobné zátěže (hluk, dopravní situace), které jsou způsobilé tuto kvalitu prostředí ovlivnit, aniž by blíže uvažoval o všech možných potenciálních hrozbách, které jsou nereálné. Stavební úřad i žalovaný se tak ke vzneseným námitkám žalobce, byť stručně, vyjádřili.
16. Žalobce namítá nedostatečnou odstupovou vzdálenost a spolu s tím i zásah do kvality prostředí.
17. Podle § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se stavby umísťují tak, aby stavba ani její část nepřesahovala na sousední pozemek. Umístěním stavby nebo změnou stavby na hranici pozemků nebo v její bezprostřední blízkosti nesmí být znemožněna zástavba sousedního pozemku.
18. Podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. musí vzájemné odstupy staveb splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a

užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.

19. Podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Ve zvlášť stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností; v takovém případě se odstavec 4 nepoužije.
20. Podle § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je možno s ohledem na charakter zástavby umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.
21. Je třeba předeslat, že žalobci nepřisluší veřejné subjektivní právo na to, aby poměry v okolí jeho pozemku zůstaly neměnné, zvláště pokud není sporu o tom, že sousední pozemek je pozemkem stavebním.
22. Kvalita prostředí pak představuje souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení. Při posuzování kvality prostředí z objektivních hledisek (např. nízká hladina hluku, čistota ovzduší, oslunění apod.) přitom nelze zcela odhlížet od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, jichž se má stavba, jejíž vliv na kvalitu prostředí je zkoumán, dotýkat. Určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastních okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům. Kritéria stanovená vyhláškou svým obsahem odrážejí požadavky na kvalitu prostředí. Jsou-li splněny, lze předpokládat, že budou naplněny i požadavky na kvalitu prostředí. Stavební úřady, které tyto normy aplikují, dále konkretizují podmínky stavby tak, aby byly zásahy do kvality prostředí minimalizovány (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13.4.2021, č.j. 6 As 175/2019-49, ze dne 1.11.2012, č.j. 8 As 27/2012-113, č. 2776/2013 Sb. NSS, či ze dne 13.4.2021, č.j. 6 As 175/2019-49).
23. Pokud projektová dokumentace využila předchozí umístění stavby skladu vína na hranici pozemku stavebníka, na tom nelze shledat nic nezákonného. Z rozhodnutí stavebního úřadu plyne, že stavba má zajištěn odvod dešťových vod a spad sněhu, ve stěně na hranici pozemku se žalobcem nadto nejsou žádné stavební otvory a je provedena úprava požárně nebezpečného prostoru mimo pozemek žalobce. Ze skutkových podkladů obsažených ve správním spisu je dále zřejmé, že na žalobcův pozemek stavba nepřesahuje (§ 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.), přičemž správní orgány žalobci sdělily, že stavba na jeho pozemku v budoucnu znemožněna nebude. Žalovaný si k tomu u stavebního úřadu vyžádal projektovou dokumentaci na stavební záměr žalobce, z níž plyne, že na hranici pozemku má být umístěna garáž s mírným posunem tak, že mezi stavbami nebude volný prostor; to ostatně plyne i z kopie projektové dokumentace předložené žalobcem k odvolání. Z rozhodnutí stavebního úřadu rovněž plyne, že stavba bude vysoká 7,5 m od podlahy stávajícího skladu vína, nikoli 7,5 m nad stávající stavbou skladu, jak argumentoval žalobce před stavebním úřadem.

24. Předmětná stavba, jak byla výše vymezena, tedy nemůže do kvality prostředí negativně zasáhnout. Byť má být stavba umístěna na hranici s pozemkem žalobce, s přihlédnutím ke skutečnosti, že bude realizována na stávající stavbě, která již je na hranici pozemku umístěna, k nepřiměřené změně poměrů na hranici pozemku nedojde. Pokud jde o namítané zastínění (nezastavěné části) pozemku žalobce, tak ani v řízení před stavebním úřadem žalobce tvrzení ohledně nepřiměřeného zastínění nijak nedoložil, a není tomu tak ani v podané žalobě. Argumenty žalobce proto neodůvodňují, proč by stavba za daných okolností nemohla být uskutečněna.
25. Namítá-li žalobce, že měly být aplikovány požadavky na odstupy ve vztahu ke stavbám pro trvalé bydlení v rodinném domě, tak to dovozuje z dispozice stavby. Žalovaný však správně uvedl, že v posuzovaném případě nevzniká žádný volný prostor mezi rodinnými domy, resp. nevzniká ani mezi ubytovací jednotkou a plánovaným stavebním záměrem žalobce. Předmětná stavba je stavbou pro ubytování a rodinným domem bude pouze stavba navržená žalobcem na jeho pozemku. Umístění ostatních staveb na hranici pozemku není vyloučeno za předpokladu, že jsou dodrženy obecné požadavky pro odstupy staveb. S tím zdejší soud souhlasí. Ostatně žalovaný správně odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2013, č.j. 8 As 37/2013-40, č. 2967/2014 Sb. NSS, podle nichž „... soud správně uzavřel, že předmětné ustanovení se vztahuje pouze na „rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu“. Umístění ostatních staveb na hranici pozemku vyloučeno není za předpokladu, že jsou dodrženy obecné požadavky pro odstupy staveb vymezené v § 25 odst. 1 téže vyhlášky. Posledně zmiňovaným ustanovením je zaručena také obecná ochrana sousedských práv, které se stěžovatel domáhá. Neexistence zvláštní úpravy (nad rámec obecných požadavků) pro jiné typy staveb než rodinné domy, garáže a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu není v rozporu se zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, který takový požadavek nestanoví. Vymezení typů staveb, pro které budou platit zvláštní pravidla pro vzájemné odstupy staveb, bylo volbou zákonodárce (resp. orgánu, kterému zákonodárce svěřil pravomoc upravit podrobnosti pro umísťování staveb podzákonným předpisem).“.
26. Zdejší soud se rovněž ztotožňuje se závěrem žalovaného vysloveným v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě, že nikdo nemůže žalobci zaručit, že jeho stavba bude v budoucnu realizována v takovém rozsahu a za podmínek, které požaduje nyní. Nyní posuzovaná stavba stavebním předpisům vyhovuje a její realizace nevylučuje možnost umístění stavby rovněž na pozemku žalobce.
27. K námitce posouzení stavebního záměru s územně plánovací dokumentací a platnosti závazného stanoviska Magistrátu města Zlína ze dne 19.7.2018, č.j. MMZL 071787/2018, ze strany 5 napadeného rozhodnutí plyne, že podle žalovaného byl „...záměr ... úřadem územního plánování posuzován podle územního plánu platného v době podání žádosti. Vydané závazné stanovisko se nedostalo do rozporu s územně plánovací dokumentací, která byla vydána po vydání závazného stanoviska, konkrétně není v rozporu s Územním plánem Zlína ve znění změny č. 3B a 3D od 3.1.2020 a je tak stále platné.“
28. Z uvedeného textu plyne, že změna č. 3B a 3D územního plánu města Zlína nabyla účinnosti dne 3.1.2020, tedy v době rozhodování žalovaného po podání odvolání žalobce (zmiňovaná změna územního plánu se nenachází mezi podklady obsaženými správním spisem). Se žalobcem lze souhlasit v tom, že územně plánovací dokumentace musí být

relevantní, tedy platná a účinná ke dni rozhodování správního orgánu (v prvním, případně ve druhém stupni), nikoli ke dni zahájení řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2018, č.j. 4 As 63/2018-28, a ze dne 26.2.2015, č.j. 7 As 261/2014-42). Z napadeného rozhodnutí však není vůbec zřejmé, o jakou změnu územního plánu města Zlína jde, jak souvisí se stavbou žalobce a na základě jakých důvodů žalovaný dospěl k závěru, že závazné stanovisko orgánu územního plánování Magistrátu města Zlína ze dne 19.7.2018, č.j. MMZL 071787/2018, je i po změně č. 3B a 3D územního plánu města Zlína platné a není třeba jej revidovat. V tomto rozsahu nepřísluší zdejšímu soudu úvahy žalovaného jakkoli nahrazovat; nelze tudíž ve světle právě uvedeného ani přezkoumat správnost úvah žalovaného odkazujících na platné regulativy využití daného území (odkaz na přípustné umístění staveb pro ubytovací služby).

29. V této části je proto rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, což vede zdejší soud k jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a ke vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

IV. Náklady řízení

30. O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek za žalobu (3 000 Kč) společně s náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání repliky k vyjádření žalovaného) po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč a navýšením odpovídajícím výši DPH, neboť zástupkyně žalobce je jejím plátcem, celkem tedy ve výši 15 342 Kč. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.
31. Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak zdejší soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. dubna 2022

David Raus v.r.
předseda senátu